

Missa chrismatis 2018

Košice – Katedrála 29. marca 2018

Milý brat v biskupskej službe – arcibiskup Alojz, bratia kňazi a diakoni, rehoľníci, ctihodné rehoľné sestry, seminaristi, drahí bratia a sestry v Kristovi!

Oleje, ktoré dnes požehnáme a posvätime, už teraz šíria vôňu nového veľkonočného života. Stanú sa pre mnohých ľudí pečaťou a znamením večnosti. Tým, ktorí budú pomazaní týmito olejmi, bude vtlačená, resp. obnovená pečať viery. Aj my sa dnes chceme aspoň nadýchnuť tejto novej vône a poprosiť Boha o oživenie života viery v našich farnostiach a celej arcidiecéze. Celková atmosféra tejto liturgie, ktorá nás pozýva uvažovať nad Božou krásou, silou, mocou a láskou, stojí v kontraste s našimi ľudskými náladami častého znechutenia či rezignácie.

Keď som sa nedávno rozprával s jedným spolubratom kňazom, na otázku ako sa má a ako sa mu darí, mi odpovedal: *To, čo by som chcel ponúknuť a odovzdať ľuďom, o to nemajú záujem, a to, čo oni odo mňa požadujú, to im dať nemôžem, kvôli tomu som sa ja nestal kňazom.* Povedal som mu, že ho chápem, ale tiež som ho poprosil, aby pouvažoval nad tým, prečo ľudia netúžia po Bohu, ale viac si žiadajú veci, ktoré s Bohom a večným životom nesúvisia. A tiež som mu adresoval otázku: *Prečo ho ovládla chuť rezignovať?*

Pouvažujme nad tým spoločne: *Ako vzbudiť u ľudí záujem o vieru a ako ďaleko zájsť v každodennej službe, aby to ešte bolo v súlade s mojím kňazským povolaním i poslaním?*

Pri dnešnej obnove našich kňazských sľubov zaznie päť otázok. Budú zamerané v podstate na dve základné oblasti nášho kňazského života: úzka jednota s Ježišom a ochotná služba ľuďom. Sú to dva piliere nášho kňazského života.

Na prvom mieste je jednota s Ježišom. Tá sa upevňuje cez vysluhovanie sviatostí, ohlasovanie a hlavne cez osobnú modlitbu. Ak teda chceme napodobňovať Ježiša, začnime tam, kde začal on, od modlitby. Sledujme ho a dávajme pozor, ako sa on modlí. Ježiš v prvom rade chváli a zveľbuje svojho Otca. Nezačína slovami: *Potrebujem toto alebo tamto.* My sme zavalení žiadosťami našich ľudí, ktorí nás prosia o modlitby. Prichádzajú za nami a prosia nás o príhovor za chorých, alebo aby sme sa pomodlili na rôzne úmysly. Tak nám zostáva málo času na osobnú modlitbu oslavy a chvály, nemáme priestor a čas na skutočnú adoráciu. Každý si môže položiť otázku: *Ako adorujem? Kedy adorujem? Kedy zveľbujem a chválim Boha?*

Osobný kontakt je dôležitý - *Ty a ja* - v tichu pred Pánom. Je to úkon lásky, je to bytostné zotrvanie s Bohom. Až potom môžeme účinne zveriť Pánovi svojich bratov a sestry, veci a situácie. Iba takto si môžeme zobrat' na starosť klopať na Božské Srdce, aby sa otvorila brána milosrdenstva pre biedne ľudstvo. *Ak to neurobíme my, kto to urobí?*

Naplnení chuťou modlitby poďme ešte ďalej. Pozývajme k modlitbe našich farníkov, učme ich modliť sa. Zakladajme a zveľaďujme vo svojich farnostiach modlitbové skupiny, či už ružencové, alebo adoračné. Podporme toto úsilie vlastnou prítomnosťou a spolu s nimi sa modlime.

Je nás tu v tejto chvíli zhromaždených viac ako tristo kňazov. Ak pri tejto Eucharistii spojíme našu chválu a modlitbu spolu s našimi veriacimi, podnietime vznik veľkej sily. Táto spojená

silu všetkých dobrých duší je tým, čo hýbe svetom, obnovuje svedomia, uzdravuje chorých, posväcuje naše aktivity, dáva morálnu silu, šíri úsmev a Božie požehnanie na každú sklúčenosť a slabosť. Tak to vyjadril svätý páter Pio, muž modlitby. Preto si uchovávajme v srdci tieto slová a znova sa spytujme: *Modlím sa? A keď sa modlím, viem chváliť, viem adorať Boha? Viem prinášať svoj život a život všetkých mojich veriacich Bohu?*

V druhom kroku obnovy nášho kňazského nadšenia pozrime sa bližšie na naše vzťahy s ľuďmi a tiež na naše vzťahy s bratmi kňazmi.

K ľuďom budme otvorení. Ochotne načúvajte našim jednoduchým veriacim, Božiemu ľudu. Sú to naši maličkí, pre ktorých nás Ježiš pomazal a ku ktorým nás posielal. Ich srdce je ako anténa čo zachytáva Boží signál. Nedajme sa zväbiť pokušením, že sme väčší a že sme múdrejší ako oni. Ježišovo tajomstvo, ako to vidíme v hostii pri každej svätej omši, je tajomstvom umenšenia. On sa znížil, zriekol sa seba samého, rozhodol sa pre poníženú lásku. My sa mu môžeme podobáť iba vtedy, keď sa stávame maličkými a stretávame sa s maličkými. Kto sa stará o maličkých, stojí na strane Boha.

Teda múdry nech sa nechváli svojou múdrosťou a silák nech sa nehonosí svojou silou (*Jer 9, 22*). Lebo pravá múdrosť netkvie vo veľkom nadaní a pravá sila nespočíva v moci. Náš kňazský život nachádza svoj zmysel vo výkriku: *Dávam sa!* Život vonia vtedy, keď ho ponúkame ako dar. A stráca chuť vtedy, keď si ho držíme pre seba. Darovali sme svoje životy Bohu a Cirkvi. A dávame ich každý deň znova – komunite, farnosti a diecéze. Za túto vašu ochotu dávať svoj život, vám všetkým úprimne ďakujem.

Takto pomaly, deň za dňom spolu putujeme do domu Otca, sme vždy bližšie k večnosti. Kňaz je človekom, ktorý je stále na ceste. Je to muž načúvania, nekráča individualisticky, sám, ale naopak má pokoru byť sprevádzaný.

Niekedy cítim, že medzi staršími a mladšími kňazmi to v diecéze zaškrípe, tak ako v rodine – je to prirodzené medzigeneračné napätie. Mladší by chceli prevziať zodpovednosť a starší sa zotrvačnosťou držia svojich pozícií. *Čo urobiť?* Dá sa odporúčať jedine dialóg, ako nám to všetkým odporúča Svätý Otec František. Mladý kňaz, ktorý neraz prežíva čas očisťovania a skúšok potrebuje sprevádzanie staršieho a starší zase, aby sa nestal zadubencom, musí viac načúvať tomu mladšiemu a vytvoriť mu priestor na realizáciu, dopriať mu uznanie, pochvaly i povzbudenie. Silu a entuziazmus mladých nemožno potláčať, iba usmerniť dobrou radou a životnou skúsenosťou. Preto si budme navzájom bratmi, otcami i synmi!

Bratia kňazi! Pomôžme si navzájom strážiť náš vnútorný duchovný život. Poznajme svoje limity a budme ostrážiti napr. v používaní komunikačných prostriedkov, aby človek dokázal odolávať pokušeniam proti čistote a uchrániť sa od pýchy, naviazanosti na moc a aby vzdoroval pohodlnosti. Rozhodujúcim prostriedkom pre zotrvanie v ochotnej službe je svätá spoveď, sviatosť zmierenia, ktorú aj my potrebujeme, niekedy viac ako naši veriaci. Ved' Ježiš zdôrazňuje: *Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení (Mt 11, 28). Kto z nás sa môže cítiť byť mimo tohto pozvania? Kto môže povedať: Ja to nepotrebujem?* Aj v spovedi nám môže náš spolubrat, spovedník pomôcť otázkou: *Kam vlastne ideš, kam sa obraciaš? Za svojimi sklúčenosťami, horekovaním, hriechom? Nechaj to, pod' a začni znovu!*

Drahí bratia a sestry!

Pomôžte nám! Buďte s nami v modlitbe i službe. Spolupracujte, povzbudzujte, dvíhajte naše pomazané ruky, aby sme si viac vážili svoje povolanie k hlbšiemu zjednoteniu s Ježišom a k obetavej službe. Žiadajte od nás Krista, pýtajte si silu požehnaní, krásu modlitby a chuť večnosti. A nadovšetko, vy sa veľa modlite za nás, svojich kňazov! Proste Pannu Máriu, Matku kňazov, nech nás prijme do prečistého Srdca a vyprosí nám radosť z povolania, aby nás nikdy neovládla chuť rezignovať, ale naopak, stále napredovať. AMEN